

Összefoglaló negyedik dolgozatomhoz

Emlékeimből. Nehéz napokat éltem át ifjúként Rákosi uralkodása alatt. Terrorszervezetének, az ÁVH-nak egyik embere „elkapott”, és tanítóeszközének alkalmazásával rendre utasított. Elviselhettem a testi fájdalokat. Fontos lépése volt velem szemben az uralomnak, nem folytathattam tanulmányaimat. Az történt, hogy közgazdasági technikumból kirúgtak. Már igen fiatalon a rendszer ellessége voltam. Nem lehetett békességem. Félelemben töltött évtizedek következtek. Tapasztalataimat, a magyar társadalom, benne saját életem kitettséget, Harmadik dolgozatomban a Hét levélben foglaltam össze. Végül is, nem egy középiskolást, a magyar társadalom egészét érintette a rendszerben uralkodók ténykedése.

A kommunizmushoz vezető út, a szocializmusba vetett hit alapján történt. Más értelemmel ruházták fel a köztársaság, a tulajdon és a szabadság szavainkat. Az államformát Rákosi, a sztálini alkotmány betűiről mintázza, és szavaztatja meg a parlamenti széksorokba ültetett, „az egyszerű nép soraiból kiválasztott” tenyerüket össze csapkodni tudó bólogatókkal. A magántulajdon államosításával eljutottak az államkapitalizmusig. Az ember jogait a kékcédulás szavazatokkal határozták meg. A „négyes fogat” uralma alatt államosították az egyházi iskolákat. Mindszenty bíborost nem tudták térdre kényszeríteni. Letartóztatták, vitték az Andrássy út 60-ba, ahol megalázták. Népbíróság elé állították, letaszították az istenhit, a béke, a szeretet hirdetésének trónusáról. Többen, nemzetben gondolkodó egyházi-, és konzervatív politikai vezetők is bejárták a végtelenbe vezető utat.

1956 októberében leállt a gyár ahol kenyérre valót megkerestem. A HÉV nem járt, Sashalomról gyalog meneteltünk Pestre. Az elborzasztó látványsokaság ma is bennem él. A Köztársaság-téren láttam egy lámpavasra felakasztott AVH-s kiskatonát. Azt sem értettem, a Kommunista Párt székháza előtt, miért ásnak az emberek markoló géppel egyre mélyebbre? A szóbeszédéből kiderült, a párház és a színház között feltételezett menekülő alagutat keresték. A körúton hatalmas tömeg vonult a szétlőtt homlokzatú házakkal sorakozó Rákóczy út irányába. Gyermekes szüleikkel, kezükben lobogókkal, zászlóikat lengetve vezették a sort. A Keleti pályaudvar felől érkező, dübörgő tankok láttán a kapualjakba rohantunk. A Nyugati pályaudvar melletti téren állt egy megroggyant harckocsi. Benne ültek szétégve, kitudja milyen nemzetiségű – szovjet – kiskatonák. Felismerhetetlenül összeégett tetemüket látva, könnybe lábadt a szemem.

A parlament előtti célzott lövések 1956-ban sok magyar ember vérért folyatták el. A Birodalom árnyékában, a majdani vérfürdőt tolták maguk előtt 1956-ig hatalmi törekvéseikkel, az internacionáléhoz kötődő kommunisták. Ide jön képbe a 301-es és a többi parcella. Rákosi és Kádár személyeihez köthető évtizedekben, saját véreiket is akasztották. Majd négy évtized múltán a főtitkár szembeült önmagával. Mondanivalóját szó szerint idézem. Olvasható honlapomon. A rendszerváltást követően nem keresték azokat a megbízókat, akiknek utasítására elásták a szögesdrótba csavart holttesteket. Az elrendelőket 2010 után sem találják. A történetek beleégtek lelkünkbe, akkor is, ha a tankönyvekben nem olvasható. Első levelemben foglaltam össze fájdalmas élményeimet. Visszaemlékezésimhez az emlékezők alkotásairól, az elmúlt tíz esztendőben készített fotófelvételeimet csatolom. A fiatal nemzedéknek nyújtom át. Gondolkodásra.

Harmadik dolgozatom témaköreinek kiválasztásánál, a tények bemutatásának rövidebb pórázát gondoltam megragadni, válogatva a hozzáférhető szak-, és szépirodalmi anyagok között. Nem törekedhettem teljességre. A szakirodalomból vett idézeteket kiegészítettem, a parlamentben elhangzott, részben tárgyilagos másrészt a gyűlölködő felszólalók felszólalásaival, bekiabálásaikkal. A hitelesség érdekében szó szerint. Ha az idézett, mondatokba öntött gondolatok tévesek, hibát akkor követhettem el, ha az ellenpontok közül a nekem tetszőt választottam.

Összefoglalni egy társadalom életének valamennyi zugát röviden, nem lehetséges. Az alapku-
tatás a tudomány feladata. A kutató részletesen egy kiválasztott témára koncentrálni, árnyaltabb formá-

ban egy szűk szakmai területet mutat be. Hitelességét az izmusok hatása alóli mentessége biztosíthatja, kizárva mindent, amivel az Olvasót tévútra tereli. A magyar nép több ezer éves történetéről fontos irodalom birtokában vagyunk. Rákosi és Kádár politikáiról, majd a rendszerváltásnak elnevezett átalakítás lépéseiről, nagyszámú publikáció és szakirodalom áll rendelkezésünkre. Részletek iránt érdeklődők (a szakirodalom mellett), elmélyülhetnek a levéltárakban található forrásdokumentumokban is. Igaz, sok forrás vár még feltárára. Az elvakult kételkedők tisztánlátása érdekében, jó lenne korunk képének teljes bemutatása, tájékoztatva az egyszerű embereket is. Sajnos, a Magyar Szocialista Munkáspárt nevű politikai intézmény által megsemmisített „értékek” már nem vizsgálhatók. Kérdés, a takarásban szunnyadó dokumentumok napvilágra hozására mikor kerülhet sor? Ezen anyagok feltárájának tiltása mi végett hozzáférhetetlen? Nemzeti érdek miatt porosodnak, vagy a bűnösök utódai köré font védőháló fenntartása kapcsolható össze jelenben működő politikai szereplőkkel?

Figyelmem más irányt vett, érdeklődésem az előzmények kutatásához vezetett.

Második dolgozatom megírásához tovább lapoztam a szakirodalmat. Szembesültem Károlyi Mihály magyarellenessé igyekezetével. Olvastam a Parlamenti Naplóban a Főrendi Ház kényszerű feloszlásának történetét. Megismertem Kun Béla és harcostársai gyilkos tetteit. Trianoni döntés volt az a fordulópont, ahol is tudunkra adták, az Ázsiából érkező nép Magyarországa nem illik az Európai képbe, mert nem „európai”, és mint meghatározó keresztény állam idegen. Útjukba volt István királyunk is a Szent Koronával. A Parlamentbe elhelyezett Szent Korona mellett elhaladó, magyarul is beszélő, „megválasztott” képviselők tiszteletlen magatartása, magyargyűlöletük bizonyítéka.

Első dolgozatomban a kútfők írásaira támaszkodom. A korban éltek, ismerték és rögzítették az alakuló történelmet. Ezek között lejegyezték – többek között – népünk életmódját, harci taktikáit, területek hódításait vagy éppen veszteségeiket. A kútfők írásaiból kirajzolódó szkíta – hun – avar – magyar nép eredetének, hagyományaink bizonyítékainak, nyelvünk fejlődésének történetét fedezheti fel az Olvasó. Arra is választ kapunk, a magyar történetben mutatkozó haladás, más népekkel kölcsönhatásban zajlott. Ez ma is így van itt a Kárpátok alatt!

Gondolataimmal megszólítom a Kárpát-medencében élő fiatalokat. És tisztelettel üzenem a magyar származású fiainknak, bárhol élnek: őseik kényszer hatása alatt hagyták el a Nagy Magyarországot. Együtt a családdal, vagy idehaza hagyva szülőt, asszonyt, gyereket. Akik menekültek hazájukból 1956-ban, a két világháborút követően és 1849-ben, szabadságharcuk leverése után. Üldözőik elől menekültek. Szívükben teli félelemmel, kétségek között vergődve. Többek egy jobb élet reményében. Minden magyar szívében dobog az összetartozás, a szkíta – hun – avar – magyar sorsfordulóink hagyományai. Bárhol élünk, gondolkodásunkat a magyar anyanyelv titokzatos egyedülisége határozza meg, „... amelyet évezredek munkája alakított, s elődeink hűsége védett, őrzött a viharos századokban.” – írja Lőrincze Lajos: *Megnől az ember szíve* c. könyvében.

Magyarok vagytok akkor is, ha ma még nem beszéltek magyar nyelven, vagy csak töritek. Tudjuk: „Szívdobogató még elgondolni is, hogy az Ázsiából ideszakadt sajátos hangzású, társtalan magyar szó több ezer esztendőn át életben maradt Európa e tenyérnyi földjén, hatalmas nyelvcsaládok gyűrűjében, falánk hódítók étvágyától fenyegetve. Tudjuk, tengődött nemegyszer. Időnként úgyszólván már csak a nép ajkán élt. Soha el nem apadó, tisztavízű, éltető forrásként. Megmarad-e tisztán az éltető forrás? Megmaradhat-e? Megvédhető-e a technika mellékhatásától: a szennyeződéstől? Nem biztatók a jelek” –írta ötven éve e sorokat Péchy Blanka: *Beszélni nehéz* c. könyvében. Kazinczy mondása való ide: „Mi ezt a nyelvet szeretni tartoznánk, ha ily szép és a maga nemében egyetlen nem volna is: mert a miénk.”

Akarattöbblettel egy távoli hazában megtanulni magyarul is szépen beszélni: igyekezzetek. Talán felébred bennetek a honvágy. Mi idős emberek tudjuk, felkészült, tehetséges fiataljaink képesek gyökeres javulást hozni az érzéketlen, nemtörődöm, nemzetietlen, magából kifordult politikusokkal

szemben. Hozzátok fordulunk! Napi gondjaitok megoldása mellett fedezzétek fel, népi hagyományainkból eredő történetünket. Keressétek idehaza a forrásokat. Táncaink, népi zenénk, szomorú és vidám nótáink, rovásírásunk, múzeumainkban összegyűjtött tárgyak garmadája; a Kurultaj – Magyar Törzsi Gyűlés –, Ősök Napja Bugacon, higgyétek el, génjeinkben örökké élő, vége nincs valóságnak. Bizonyító erejű tények. Nem elégséges jelen eredményeinkre összpontosítani. Lapozzák át a magyar történelmet, nemzeti irodalmunkat, keressék fel népi hagyományaink művelőit, ismerkedjenek meg nagy tudású szerzőink és alkotóink műveivel. Felszívni az örökséget és átadni. Kulturális javainkat jutassátok el magyar közösségeinkhez. Meglévő művelődési tereinkben hangozzék el a szó. „Akié a szó azé a mondat. Akié a mondat, azé a könyv. Akié pedig a könyv, azé a könyvtár – és azé a tudás.” Minden életmű egy-egy kincs, a tudás nyitott ablaka. „Ki mástól lehetne várni szellemi szövetünk megszövését, ha nem saját magunktól?” (Tihanyi tézisek) Maradandó jelet mutatva az új utakat keresőknek. Ebben első feladat lehet saját őseitek vándorútjának feltérképezése. Átérezni apa-anya, nagy-apa-nagyanya útját ahhoz a házhoz, ahol saját életébredések elkezdődött. A múlt nem egyedüli a magyar nemzet életében, megmásíthatatlan őseitek útjában is. A múlt felfedezése közelebb hoz beneteket is a jelen megismeréséhez, nélkülözhetetlen alapokat teremtve nemzetünk továbbéléséhez, egy szebb jövő számára. A Magyar Nemzet megmaradása – bárhol éltek a Földön –, családi életetek vérében csörgedez. Életcéljaitokban testesülhet meg a keresztény értékek vállalása és megvédése az istentagadó világbirodalmat hirdető kommün-liberális törekvésekkel szemben.

Hét levelemmel, őszinte szívvel az ifjúsághoz fordulok, azokhoz, akik nem élték át az idősebb korosztályok megélt borzalmait. Jó lenne, ha értenétek a közelmúltban lezajlott eseményeket. A történelem ismerete nélkül bárhol éltek, könnyen válhattok a megkövült baloldali kovászosok követőivé. A honban, és a „keresztény Nyugat” társadalmában is van rá példa. Az viszont, hogy egy-két évtized múlva hogyan alakulhat a jövő nemzedék sora, milyen lesz a ti életetek itt a Kárpátok alatt és távol e hazától, azt a keresztényi alapokon nyugvó társadalmak megosztottsága, a politikából kiáradó cselekedetek lelkekbe avatkozó építő vagy romboló irányzatai határozzák meg.

A jövőtervezés a családi és a történelmi múlt tapasztalataira építhető. Jó ezekben a dolgokban megismerni a valóságot. Az igazság az emberi értelem világossága. Az igazság objektív, az emberek azonban általában azért nem azok, mert nem lehetett belelátásuk a világháborúkat előkészítő tervekbe, a háborúban az elesettek és az elégettek maguk után hagyott örökségébe. Említhető itt is, a magyar népet ért trianoni döntés napjainkig tartó hatása. Ebben a századokat átléelő folyamatban előre eltervezett fizikai és lelki népirtások történtek. Hatásaként a XXI. század elejére kialakult egy többrétegű emberi és társadalmi megosztódás. Okai a tudatlanság, az előítéletek, az értetlenség. Napjainkban sincs ez másként. Amikor írom e sorokat, az Ukrajnában zajló „események” sodrásában viszik vágóhídra magyar testvéreinket – második Trianon? A tanulságot az idősebb korosztályok értik és mondhatják el gyermekeiknek, azért is, hogy átláthassák felgyorsult korunk zavarait.

Szent II. János Pál *Salvifici Doloris* apostoli leveléből idézek. *„Ha személyes s egyben kollektív jelentésével együtt gondolunk szenvedés világára, lehetetlen nem észrevennünk azt a tény, hogy az emberi létezés bizonyos időszakában és területein e világ különös mértékben összesűrűsödik: így például természeti csapások, járványok, földindulások s különféle társadalmi katasztrófák esetében. Elég a rossz termésre s az ezzel járó – vagy egyéb okból fellépő – éhínségre gondolnunk.*

S végül a háborúra. Erről külön is szólnom kell. A két világháborúról, melyek közül az utóbbiban még nagyobb pusztítást végzett a halál, s még több emberi szenvedés halmozódott föl. Századunk második fele pedig – mintegy jelen civilizációnk tévútjainak és vétségeinek arányában – a nukleáris háború oly iszonyú fenyegetését hordozza magában, hogy korukra nem gondolhatunk másként, mint a szenvedések minden eddigi mértéket túlszárnyaló felgyülemlésére, melynek következtében az emberiség elpusztíthatja önmagát. Úgy látszik, a szenvedés világa – ahol a szenvedő alany végső soron maga az ember – korunkban talán minden más kort felülmúlóan „a világ szenvedésévé” alakul át. Annak a világnak a szenvedésévé, amelyet az emberi munka eredményeként létrejött fejlődés jobban

átalakított, mint valaha, s egyúttal az ember tévedései és bűnei jobban veszélybe sodortak, mint valaha.”

Ha merészségünk engedi a régmúltba látást, kimondhatjuk, az Európai nemzetállamok együtt, kulturális különbözőségeik ellenére, Európa (Eurázsia) földrészen: civilizációs egységet alkottak. Véleményem szerint, nem az Ural hegység lábataiáig, bizonyíthatóan az Atlanti és a Csendes Óceánok partjai között.

Józsa Judit kerámiaművész kiállítása a Duna-palotában. Jókai Anna író megnyitó beszéde.
2012. november 10-n. IMG_1350;

A civilizációk fejlődésének részeit képezik azok az értékek, normák, a kiépülő intézményrendszerek, a folyamatában változó gondolkodásmód, a technikai fejlesztésekből létrejövő új megoldások, melyek együtt, az egymást követő nemzedékek elért eredményeivel, minden korszakban a jövő új fázisát jelentik. *Jókai Anna* gondolatát idézem ide: „hagyományaink nem a hamu őrzését jelenti, hanem a láng továbbadását.” Így van ez, hagyományaink HORDOZÓI – TOVÁBBÍTÓI legyünk.

Az emberiség történelmével ismerkedve, fedezhető fel, egy mélyben húzódo titkot. Szerintem a titok a nem láthatóban, az ember lelki mozgatóiban lelhető. Arisztotelész nyomdokain haladva, az Ember lelki mozgatóira válaszokat keresek. Végülis, az ember minden döntése viselkedéséből ismerhető fel. Ami nem önmagából való. Minden egyes ember kisebb és tágabb környezetében kialakult kényszerekhez illeszkedik, melyekbe beivódtak a megelőző korok viseletei.

Negyedik dolgozatom kiinduló pontját maga az ember határozta meg. Gondolkodásában, viselkedésében, céljaiban milyen vágy vezérli? Nem a mából kiindulás volt vezérlő vonalam, hanem egy folyamat megértésére törekedtem. Ebbéli igyekezetemben állítottam az Embert célkeresztbe.

Azokra a kérdésekre is kerestem válaszokat, a keresztény Európa nemzetei milyen történelmi úton jutottak el nemzeti hitvallásuk tagadásáig? Nagy részük elvesztette Istenbe vetett hitét, családi, vagyis nemzettudatát. Napjaink rémisztő híre, nemi identitásunk értékvesztésével felszámolják a Nyugat kultúrájának értékeit. Jól figyeljünk! A Nyugat, erkölseiben elsatnyult vezetői, parancsra, a keresztény erkölcsi alapokra épített konzervatív gondolkodás és viselkedés eltörlésére törekednek a

keleti kultúrát is örökölt népek, így a magyar nemzet fiai ellen. Mi ne akarjuk követni őket.

Az asztali mérleg fölé rajzolt szemléltető vázlatomban, általánosságban az emberiség részeként, a „Nyugatot képviselő” társadalmakban élő Ember történetének idővonalát rajzoltam fel. A történések szerteágazó, mégis együvé tartozó fejlődési szakaszaival. Az egyistenhitig eljutó ember korrajza után, az „egyik oldalon” Isten sugallata jelenik meg az iránymutató próféciákban. Az Újszövetségben Jézus tanításaival és cselekedeteivel ismerkedünk. A „Hegyi beszéd”, minden részében a teremtett ember életének iránytűje. A kereszténység terjedésének alapja is, azért, mert életvitelében, a jó érzésű emberek sokaságát jelentette a múltban és jelenti ma is, a mi időnkben.

A „másik oldalon” szembesülhetünk, a rossznak mondott emberi tulajdonságok megtestesítőivel. Minden korban forrongó emberek, akik önző akaratuk kiteljesedését vágyják. A világháborúkat követően, céljaik eléréséhez a XX. század végére erősödött fel és lett a francia forradalmi „eszme” a talaj, az „alkotó” erő. Ebben az erőben rejlik a jog felrúgása, Isten tagadása, az erkölcsi értékek semmibevétele. A francia forradalomnak elnevezett társadalmi átalakítás kísérlete bizonyította be, az eszme, amit (a kis formátumú becsvágyók) fennhangon hirdettek, az a lepel, ami alatt beavatkozhatnak a francia kultúra folytonosságába. Történelmet alakítottak. Célként jelölték meg az emberiség gondolkodásába és cselekedeteibe történő beavatkozást is. A forradalom óta eltelt évszázadok eseményei igazolják vissza, fokozatos szellemi területfoglalással terjed a keresztényi lelkeséggel szembeni valamennyi fellépésük. Természetesen a szabadság jegyében. A törekvéseikben mind szélesebb körben szétterül, az erkölcsi értékekkel szembeni kusza vágyak ölelése. Ebbe a gondolatkörbe illeszkedik az ember szabadság fogalmának tisztázása. A baj forrása a szabadság rosszul értelmezett fogalma, mely szerint nem azt a képességet jelenti, melynek birtokában az ember megvalósítja Isten tervét. Öncélúságát éli meg az ember, lelki mozgatói nem a szeretet jegyében, vágyaiban mutatkozik.

Nyugat Európa politikailag körülhatárolt nemzeteinek többsége, istenhitében, nemzeti és családi identitásában a felszámolódás küszöbének szélére került. A transzcendens tudás és a hit elvesztése jelenti a Nyugat kisémmiződését a boldog életből. A fajok összekeverésével, az Eurázsiai egység bontásával felülkerekedik és megerősödik az Európai ember identitásvesztése, lelki meghasonlása.

Az egymással szembenálló „kis létszámú, de az uralomra törekvő” tömörülések törekvéseinek lényege, minden korban – amint azt írásokban is pontosították –, a hatalom megszerzéséhez és megtartásához óhatatlanul szükség van erőszakra. Az erőszak mindkét oldalra jellemzően, az ellenfél, az ellenség uralomból történő kiiktatásában, vagy kiirtásában testesül meg. A megtestesülés emberi életek árán jöhet létre. A szemben álló felek céljaikban különbség az uralom lényege: tenmagad uralmáért vagy az uralt nép jólétéért? Ez utóbbit a pénztöklét birtoklók nem támogatják. Ők a harmadik csoport, befolyásuk ott érvényesül ahol megbízottaik főszerepet játszanak. A történelem balszerencsés csomópontjainál ismerhető fel a törtétezés, a becsvágy, képmutatás, felüti fejét a bosszúvágy. A rosszindulatú buzgóság kísérő muzsikája a pártütés. A francia forradalomban, a gyilkos eszközök voltak hatásosak. Minden időben az eszközök alkalmazásával történik a „térítés”, a hirdetett eszme „szellemében”. A változás nem kifejezetten az életkörülményekben jelentkezik, hanem alakítja az ember lelkeségét, ezáltal a gondolkodását. Az eszme akkor győzedelmeskedik, ha a térítő eszközök elviselése, befogadó, a megtört lélek meggyőződésévé válik.

Mindennek tanúi vagyunk.

Messzemenő következtetésektől eltekintve, két fontos kérdés vár megoldásra. Európában, a politikai és gazdasági térben szereplő kommün-liberális elkötelezettektől, vagyis a megvehetőktől megszabadulni, és a nemzetek identitásának megerősítésével kizárni a kommün-liberális törekvéseket. Az identitás kérdése, Európa valamennyi „nemzetállamában élő” fiatalabb nemzedéket szólítja meg. Az érzékenyítésekkel szembeni fellépés a jog tisztaságából eredhet. De csak akkor érvényesül a „tisztaság”, ha érvényesíthető és alkotója fedhetetlen.

Minden nemzet jövője múltjában gyökeredzik, amit a Nyugat egyedülálló európai története is

bizonyít. Ebben a körben nem szerepelhet a felhalmozott pénztőke által finanszírozott szellemi liberalizmus, szabadkőműves alapon. Véggövetkeztetéseinkben elemezzük: nem a szabadkőműves eszme vitte előre Földi világunkat, sem a Kárpát-medencében, Európában (Euráziában), és a „Nyugatot” jelentő kultúrákban. A Nyugat több ezer éves fejlődése, az elmúlt 1500 évben segítette előre a Földön élő emberiség előmenetelét, eredményeinek átadásával. Több-kevesebb sikerrel. Nem szorul magyarázatra a Nyugat hatása, hiszen megnyilvánult más civilizációk jó értelemben tapasztalható modernizálódásában, iparosodásukban.

Elgondolkodtam, hogy az eltérő nézetek labirintusában, kinek gondolat fűzérét fogadjam el. Mi vezérelt? A hellén-, zsidó-, keresztény művelődéstörténetnek, és a Nyugat egyedülálló eredményeinek elpusztítására irányuló törekvésekre a figyelmet ráirányítani. Mi is a teendő az ember lelki, szellemi és anyagi épülését szétziláló sátáni akarattal szemben? Álljt parancsolni idehaza, a Kárpát-medencében, Európában, – kitekintve más földrészekre – Észak-Amerikában, Latin-Amerikában, a betelepülők által elfoglalt Ausztráliában és Új-Zélandon élő, más-más nyelven beszélő, Krisztus hitű népek széteső félben lévő emberrengetegének üldözésében, hitehagyásában. Fékezni az ember erkölcsi értékeit romboló, ma még úgy gondolhatjuk visszafordítható kommün-liberális törekvéseket, a több ezer év alatt összerakódó kulturális értékeink folytatásához. Ez egy felemelő, támogatható mentési folyamat lehet.

Gyermekkoromban megismert sorvezető segített a kutatásaimban az elért eredmények egymáshoz illesztésében. Hosszú történet ez. Sorvezetőm a ma élő embert, kitüntetetten a fiatal nemzedéket ösztönözheti gondolkodásra, tudja világosan megjelölni saját fundamentumát, melynek alapján jövőjét tervezheti.

Várakozás

Tanácsolja *Paul Langevin francia filozófus*: „Ha hozzá akarunk járulni az általános kultúrához és a tudományok oktatásából felakarjuk használni mindazt, ami fejlesztheti a szellemet, akkor ebből a szempontból semmi sem helyettesítheti az elmúlt törekvések történetének megismertetését, amelyet a nagy tudósok életének és az eszmék lassú fejlődésének feltárása tesz még elevenebbé.”

Paul Langevin gondolkodásával szemben tapasztalatunk: a XX. század elembertelenedései betorkolltak a XXI. század elején zajló, több fronton megjelenő eseményekbe. Kérdés, az erkölcsi pusztítás, a hit hiánya, a szeretetlenség, a bírvágy az igazság válságának felerősödését tapasztalva, a megkeresztelt és a nem megkeresztelt ember elfordítása Istentől, kiknek áll az érdekében?

Felvetet kérdéseimbe értsük bele a felsikoltó kérdést: története során a nyugati civilizáció társadalmainak identitásait nem a kihalás veszélye fenyegeti?